

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

'Εν 'Ελλάδι..... Δραχ. 2.—
'Εν τῷ 'Εξωτερικῷ..... Φρ γ. 2.50

ΕΚΔΑΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ

N. A. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
M. E. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"

6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6
(ὄπισθεν Δυτικῆς 'Εκκλησίας)

Τὸ Ἐργουργεῖον τῆς Παιδείας συνιστᾷ τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ὡς τερπνὸν καὶ ὠφελιμώτατον

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(ΔΙΑΛΟΓΟΣ Β΄)

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ	} γονεῖς	ΝΙΚΟΣ	} τέκνα
ΕΛΕΝΗ		ΒΑΣΙΛΙΚΗ	

Μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ πατὴρ ἀναπαύεται ἐπὶ ἀνακλίντρου ἔχων πλησίον του τὴν Βασιλικήν, ἡ δὲ μήτηρ καθημένη παρὰ τὴν τράπεζαν κρατεῖ πλησίον της τὸν Νίκον.

ΜΗΤΗΡ. Γεώργιε, σήμερον ἀληθινὰ ἔχεις δίκαιον νὰ ἔχης μεγάλην χαρὰν. Ὁ Νίκος μὲς διὰ τὸν ὅποιον προπενοῖσο ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ παίξῃ ἀκόμη σὰν παιδί, μοι λέγει ἡ Βασιλικὴ ὅτι ἀπὸ σήμερον ἀρχὴν τοῦ χρόνου ἀπεράσισε καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ ἀρχὴν νέας ζωῆς, νὰ φρονιμεύσῃ καὶ νὰ μὲς εὐχαριστῇ ὅλους περισσώτερον. Καὶ ἐγὼ πηγαίνω νὰ τὸ πιστεύσω, διότι ἀπόψε ἔρχην ἡσυχα ἡσυχα τὸ φαγητόν του καὶ τώρα κάθεται πλησίον μας φρόνιμος παρὰ τὴν συνήθειάν του φαίνεται νὰ ἐλησμόνησε καὶ τὴν Φιφὴ καὶ τὸν Ἐκτορα (τὴν γάτα δηλ. καὶ τὸν σκύλον) μὲ τὰ ὅποια ἠύχαριστεῖτο νὰ παίξῃ. Δὲν εἶναι ἔτσι Νίκο μου; (θεωπεύει αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς) ἀλήθεια ἡ Βασιλικὴ μοι εἶπε ὅτι θέλει νὰ σὲς παρακαλέσῃ νὰ τῆς κάμετε μιαν χαρὴν.

ΒΑΣΙΑ. (λαμβάνουσα διὰ τῶν χειρῶν της τὴν δεξιάν του πατρὸς) Ναί, πατέρα μου ἤθελα νὰ σὲς παρακαλέσω. ... τὴν πρῶταν μοι εἶπτε ὅτι τὸ ἑσπέρας θὰ μοι ἐδίδετε ἐν λαμπρὸν δῶρον διὰ τὴν πρωτοχρονιάν.

ΠΑΤΗΡ Μάλιστα Βασιλικὴ μου. Λοιπὸν;

ΒΑΣΙΑΙΚ. Λοιπὸν ἤθελα νὰ σὲς παρακαλέσω, νὰ μὲς ἐξηγήσῃς τί εἶναι τὰ γράμματα καὶ τί ὠφέλειαν μὲς δίδουν, διότι ὁ Νίκος ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ σὲς ἀκούσῃ καὶ ἐγὼ τοῦ ὑπεσχέθην νὰ σὲς παρακαλέσω δι' αὐτό· τοῦτο θὰ ἦναι δι' ἐμέ τὸ καλλίτερον δῶρον.

Ὁ πατὴρ παρατηρεῖ μετ' ἀπορίας τὴν Βασιλικήν, ἡ ὅποια καθίσταται ἐρυθρὰ τὴν ἐνγκαλίζεται καὶ τὴν ἀσπίζεται πλήρως χαρᾶς.

ΠΑΤΗΡ Ὅ,τι θέλεις Βασιλικὴ μου. Αὐτὸ, διὰ τὸ ὅποιον μὲ παρακαλεῖς μὲ τόσον ἐνδιαφέρον, ἐπεθύμουν καὶ ἐγὼ νὰ σοὶ εἶπω πρὸ πολλοῦ, ἀλλ' ἐβλεπον ὅτι ἀκόμη δὲν ἦτο καιρὸς καὶ διὰ τοῦτο ἀνέβαλον. Ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ τί εἶναι τὰ γράμματα καὶ πόσον μὲς ὠφελοῦσιν, εἶνε διὰ τὴν ψυχὴν τῶν παιδιῶν ὅ,τι τὸ φάρμακον διὰ τὸν ἀσθενῆ· γνωρίζεις δὲ Βασιλικὴ μου, ὅτι τὰ φάρμακα δίδονται μὲ μεγάλην προσοχὴν καὶ εἰς τὸν κατάλληλον χρόνον. Ἀλλ' ἀφοῦ σὺ μὲ παρακαλεῖς τόσον καὶ ἡ μήτηρ σου μέβεβαιώνει ὅτι ὁ Νίκος ἀπεράσισε νὰ μὴ χάνῃ πλέον τὸν καιρὸν του εἰς ἀσκοπα παιγνίδια, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ διὰ νὰ σὲς εὐχαριστήσω θὰ σὲς εἶπω τί εἶναι τὰ γράμματα. (Στρεφόμενος πρὸς τὸν Νίκον) εἰπέ μοι Νίκο πῶς εὐρίσκεσθε τώρα εἰς τὴν ἱερὰν ἱστορίαν.

ΝΙΚ. Εἰς τὸν Μωϋσέα.

ΠΑΤΗΡ Εἰς τὴν γέννησίν του; ἢ εἰς τὴν σωτηρίαν του ὑπὸ τῆς κόρης τοῦ βασιλέως Φαραῶ;

ΝΙΚ. Τὴν περασμένην ἐβδομάδα τὰ εἶχον ἐν αὐτά. Αὐριορον ἔχον πῶς ἔλαβε τὰς 10 ἐντολάς ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς ἐν ὄρος τῆς Ἀραβίας ὀνομαζόμενον.....

ΠΑΤΗΡ Σινθ. Ἄς ἦναι· λοιπὸν θὰ ἐνθυμῆσαι τὸ θαῦμα τῆς καιομένης βάρτου, καὶ ὅτι, ὅταν ὁ Μωϋσῆς ἐκ περιεργείας ἐπλησίασεν εἰς αὐτήν, ἤκουσε θεῖαν φωνὴν λέγουσαν:

ΝΙΚ. (διακόπτων μετὰ χαρᾶς) «Μωϋσῆ, Μωϋσῆ, μὴ πλησιάσῃς ἐδῶ, ἂν δὲν ἐκβάλῃς τὰ ὑποδήματά σου, διότι ὁ τόπος οὗτος εἶνε ἅγιος».

ΠΑΤΗΡ Εὐγε· Νίκο, Εὐγε· ὠραῖα τὰ ἐνθυμείσαι· ἐνοεῖς ὅμως διατί ἐδωκεν ὁ Θεὸς τοιαύτην προσταγὴν εἰς τὸν Μωϋσέα; . . . . Δὲν τὸ ζεύρεις φαίνεται. Λοι-

πόν, σοί τὸ λέγω ἐγώ. Ὁ Μωϋσῆς ἤρχετο ἐκεῖ, διὰ τὴν γαίην δούλος τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀκούσῃ τὰς διαταγὰς του. Ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ὁ ὑπηρετὴς τακτικὰ καὶ σωστά, πρέπει νὰ ᾔναι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ βάρη περιττὰ, καὶ γεμάτος ἀπὸ προσοχὴν καὶ φόβον. Τὰ ὑποδήματα εἶναι περιττὸν καὶ ἀκάθαρτον βάρος, καὶ τὸ νὰ ᾔναι κανεὶς ἀνυπόδητος ἐνώπιον ἄλλου φανερώει εὐλάβειαν, προσοχὴν καὶ ταπεινώσιν μεγάλην. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς εἶπεν εἰς τὸν Μωϋσῆ νὰ ἐκβάλῃ τὰ ὑποδήματά του. Μὲ ἐνόησες Νίκο;

ΝΙΚ. Μάλιστα, μάλιστα.

ΧΩΡΙΣ ΜΑΝΑ

*Μάνα ποτὲ δὲν ἠνώρισα, ποτὲ μου δὲν τὴν εἶδα
ποτὲ τῆς δὲν μοῦ ἔσταξε παρηγοριᾶς ἐλπίδα
στὴν πορεμένη μου καρδιά.
Γιὰ λέγε μου πατέρα,
Σ' τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ἐγὼ
εἶχα ποτὲ μητέρα;*

*Βλέπω παιδιὰ νὰ παίζουνε ἄστῆς μάνας τῶν τὸ πλάι,
βλέπω τὴ μάνα γελαστὴν γλοκὰ νὰ τὰ φιλάῃ
νὰ χαίρεται ἄσῃ τὰ θωρή
καὶ σ' ἐρωτῶ πατέρα:
μ' ἐφίλησε καμιά φορά
κ' ἐμένα ἢ μητέρα;*

*Βλέπω στολίδια περισσὰ καθ' ἓνα τῶν νὰ φέρῃ,
βλέπω νὰ τρέχουν νὰ φιλοῦν τῆς μάνας τῶν τὸ χέρι
καὶ σ' ἐρωτῶ περιλυτο:
ἦτο ποτὲ ἡμέρα
ὅπου ἐφίλησα κ' ἐγὼ
στὸ χέρι τῆς μητέρα;*

*Ἐγὼ ποτὲ δὲν ἔπαιξα μαζὺ μὲ τὴν μαμά μου,
ποτὲ μου δὲν τῆς ἔδωκα κατέρα φιλημά μου
οὔτε κ' ἐκείνη μοῦ ἔδωκε
Γιὰ λέγε μου πατέρα
ἄσῃ τὸν κόσμον τοῦτον φιλημα
μοῦ ἔδωκε μητέρα;*

*Μήπως ποτὲ τὴν θύμισα χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω
καὶ μ' ἄφησε πατέρημον στὸν κόσμον νὰ γυρίζω
καὶ τὴν ὀργάνη νὰ θρηνώ;
Γιὰ λέγε μου πατέρα
στὸν κόσμον τοῦτον καὶ ἐγὼ
εἶχα ποτὲ μητέρα;*

*Κιὰν εἶχα, ἦτον ἄκαρδη! ... ἀφοῦ μ' ἀφίρει μόνο
νὰ θρηνοῦν τὸ ἄμοιρον τῆς δυστυχίᾶς τὸν πόνον
καὶ τῆς ὀργάνης τὸν καῦμό:
Γιὰ λέγε μου πατέρα
ἀγάπησε στὸν κόσμον αὐτὸ
κ' ἐμὲ ποτὲ μητέρα;*

ΠΑΤΗΡ Ἐνόησες ὅμως καὶ διὰ ποῖον λόγον σοὶ ἀνέφερα ὅλα ταῦτα; ... Διὰ νὰ σοὶ δείξω, ὅτι καθὼς ἦτο ὁ Θεὸς ἀπέναντι τοῦ Μωϋσέως, τοιοῦτοτρόπως εἶναι καὶ τὰ γράμματα ἀπέναντι τῶν μαθητῶν καὶ διὰ τοῦτο οἱ καλοὶ καὶ φιλότιμοι μαθηταὶ ὀφείλουσι μετὰ προσοχῆς, καὶ ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὰ ἀνόητα καὶ ἄσκοπα παιγνίδια νὰ ἐπιδίδωνται εἰς τὰ γράμματα, τὰ ὅποια πρέπει νὰ θεωρῶσιν ὡς μικροὺς θεοὺς, καθὼς καὶ οἱ πατέρες μας τὰ ἐνόμιζον τέκνα θεῶν, τῶν Μουσῶν.

(ἀκλουθεῖ)

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΒΑΣΙΛΑΣ.

*Προχθὲς ὅπου κοιμώμουντα, εἶδα εἰς τ' ὄνειρό μου
πῶς ἦλθε ἢ μητέρα μου κ' ἔπεσε στὸ πλευρὸ μου
καὶ μοῦ 'πε μὲ καρδιόχτυπο
πῶς ἦτο μιά ἡμέρα
ὅπου στὸν κόσμον καὶ ἐγὼ
εἶχα καλὴ μητέρα*

*Μ' ἀγκάλιασε, μ' ἐφίλησε μὲ μάτια δακρυσιμένα
καὶ μοῦ 'πε ὅτι κάποτε θὰ ἔρχεται σὲ μένα
νὰ τὴν θωρῶ στὸν ἔπρον μου.
Γιὰ λέγε μου πατέρα
στὸν ἔπρον σου καμμιὰ φορά
τὴν εἶδες τὴ μητέρα;*

*Μοῦ 'πε κ' ἐγὼ χαροῦμένο ἄσῃ τὸν κόσμον πλάι νὰ ζήσω;
μοῦ 'πε νὰ παίξω ἄσῃ παιδί, τοὺς στεναγμοὺς κ' ἀφήσω
ὅπου μαραίνουσι τὴν καρδιά;
ὥστε λοιπὸν μιά μέρα
στὸν κόσμον τοῦτον καὶ ἐγὼ
εἶχα καλὴ μητέρα.*

*Μ' ἐφίλησε γλοκὰ γλοκὰ, μοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι
καὶ ἄσῃ τριαντάφυλλο ξηρὸ τὴν πνερὸ τὸ ἀγέρι
καὶ ἔφυγε μαζὺ μ' αὐτὴ.
Ξημέρωσ' ἢ ἡμέρα,
σηκώθηκ' ἀπ' τὸ στρώμα μου
μοῦ ἔλειπ' ἢ μητέρα!*

*Μάνα! ἐκείνη ἢ νυχτιὰ ἄς ἦτον ἓνας χρόνος
νὰ σοῦ λέγα τῆς πίκρης μου νὰ μοῦ περνοῦσ' ὁ πόνος
καὶ τῆς καρδιάς ὁ στεναγμός!
Μὰ βιάστηκ' ἢ ἡμέρα
καὶ ἄσῃ τὸ χάρο μ' ἄρπαξε
καὶ πάλι τὴ μητέρα!*

*Παιδί ποῦ ἔχει τὴν μάνα του καὶ λέει πῶς δυστυχεῖ
ἀπ' ὄλους ποῦ βαρύτερα τὸν πλάστη βλαστημάει
ἀντὶ νὰ τὸν εὐχαριστῇ!
Νὰ μὴ σᾶς εὐρ' ἡμέρα
Παιδιὰ ποῦ νὰ μὴν ἔχετε
καθὼς ἐγὼ μητέρα! Ni—Cos*

Ο ΚΥΡ ΜΕΝΤΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΔΑΡΜΕΝΟΣ

Μέσα εἰς ἓνα δάσος συνητηθήσαν μίαν φοράν δύο γαῖδαροι· ὁ κύρ-Μέντιος καὶ ὁ Παραδαρμένος.

Δὲν εἶχον ἀνάγκην νὰ τοὺς συστήσῃ κανεὶς διὰ νὰ γνωρισθῶσιν· ἢ ὁμοιότης τοῦ γένους των καὶ ἢ θέσις εἰς τὴν ὁποίαν εὐρέθησαν τοὺς ἔκαμε φίλους ἀμέσως.

— Τί μοῦ γίνεσαι, ἀγαπητέ μου φίλε; ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι; . . . πῶς τὰ περνεῖς; . . . ἠρώτησε πρῶτος ὁ κύρ Μέντιος, ὁ ὁποῖος ὡς σοβαρότερος ἤθελε νὰ δώσῃ θάρρος εἰς τὸν ὁμοῖόν του.

— Ἄχ, τί νὰ σοῦ πρωτοεῖπω ἀπὸ τὰ βάσανά μου, ἀπαντᾷ μὲ θρηνώδη καὶ πολὺ συγκινητικὴν φωνὴν ὁ Παραδαρμένος πνιγόμενος ἀπὸ τὰ δάκρυά του.

Καὶ σιωπήσαντες πρὸς στιγμὴν ἐκυττάζοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς νὰ ἤθελον νὰ ἐνοήσουν ὁ εἰς τὸν πόνον τοῦ ἄλλου. Κατόπιν ἤρχισαν νὰ κλαίωσι τόσοσιν πολὺ παραπονετικὰ, ὥστε ἔρράγισε καὶ ἓνας βράχος ἐκεῖ πλησίον!

Ἀλλὰ διατὶ ἔκλαιον οἱ εὐαίσθητοι αὐτοὶ γαῖδαροι καὶ ποῖα βάσανα εἶχον νὰ εἰποῦν;

Ἐκλαιον τὴν τύχην των! Ἄφ' ὅτου ἐγεννήθησαν ὀλίγος χρόνος ἐπέρασε καὶ ἐνόησαν τί θὰ 'πῆ ἔργασίᾳ· ὑπέφερον πολὺ βαρέως τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας καὶ ποτὲ δὲν ἔκαμνον οὐδὲ βῆμα, ἐὰν δὲν ἐδέροντο ἀλύπητα ἀπὸ τὸν κύριόν των. Τόσον κακοὶ γαῖδαροι ἦσαν!

Ἦθελον ἐλεύθερον τόπον μὲ καθαρὸν ἀέρα, ἤθελον νὰ ἔχουν ἡσυχίαν καὶ κνάπαυσιν πάντοτε, χωρὶς φροντίδας καὶ κόπους καὶ ἐπειδὴ τὰ ὄνειρά των δὲν ἐπραγματοποιοῦντο, ἀπεφάσιον νὰ φύγωσι μακρὰν τῶν κυρίων των.

Ἐδοκίμεισαν λοιπὸν καὶ κατὰ τύχην εὐρέθησαν εἰς τὸ αὐτὸ δάσος, ὅπου ἐνόμιζον ὅτι θὰ εὐρωσιν ἄρθρον τροφὴν χωρὶς πλέον νὰ ὑποφέρωσι.

Ἐλησμόνησα νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι ἦσαν νέοι ἀκόμη καὶ δὲν ἐσκέφθησαν καλὰ καλὰ τὴν πράξιν των αὐτῆν.

Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν τί ἀπέγειναν.

Εἶχον περιπατήσει ἕξ ὥρας καὶ πλέον, ἔως ὅτου νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεως καὶ πολὺ ἐνωρίς ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην τροφῆς θρεπτικῆς ὁμοίας μὲ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐσυνεθίζον νὰ τοῖς δίδουν οἱ κύριοί των· εἰς τὸ δάσος δὲν εὐρισκον οὔτε χορταράκι διὰ νὰ φάγουν, οὔτε νερὸ διὰ νὰ δροσίωσιν τὰ δίψασμένα χεῖλη των. Τὰ δένδρα ἦσαν πολὺ ὑψηλὰ καὶ τὰ φύλλα των ἦσαν ἀκατάλληλα πρὸς τροφὴν των.

Τί νὰ κάμουν τώρα; . . . Ἐκύτταζεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ἐφάνησαν πρὸς στιγμὴν μετανοημένοι, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ εἰς ἦτο παρηγορία τοῦ ἄλλου εἰς τὸν ἀφιλόξενον αὐτὸν τόπον, δὲν ἔχασαν τὸ θάρρος των καὶ περιέμενον νὰ ἀπολαύσωσιν, ὅσα ἤλπιζον ἐκ τῆς ὀκνηρίας των!

Αἱ ὦραι ὅμως δὲν τοὺς ἐπερίμενον· ἐπερνοῦσαν πολὺ σύντομα· ὁ στόμαχος των ἦτο ἀεργὸς καὶ αὐτοὶ πρὸ δώδεκα ὥρων· ἢ πείνα ἤρχισε νὰ ριζῶνῃ πολὺ βαθεῖα εἰς αὐτὸν τροφὴν δὲν εὐρισκον . . . Τί νὰ κάμουν; . . .

Συχνὰ αὐτὴ ἢ ἐρώτησις τοῖς ἤρχετο εἰς τὸ στόμα· ἐκυττάζοντο, παρετήρουν δεξιὰ, παρετήρουν ἀριστερὰ, ἀλλὰ τίποτε. Ἦρχισαν πλέον νὰ ἐντρέπωνται ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

Ὁ ἥλιος ἔδωκε μαζὺ μὲ τόσας ἐλπίδας των· ἢ νύξ ἐπλησίαζεν· ὁ καιρὸς ἐγένετο ψυχρότερος· ἀνεμὸς ἔπνεε σφοδρότατος καὶ αὐτοὶ περιεπλανῶντο ἀσκόπως μέσα εἰς τὸ δάσος.

Φόβος καὶ τρόμος τοὺς ἐκυρίευσεν ὅσῳ ἐσκοτίναζεν· ἀφ' οὗ ἀπηλίπθησαν καὶ δὲν ἔβλεπον πλέον διέξυδον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν των, ἀπεφάσιον νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς τὸ δάσος.

Ἀλλὰ τί μαρτύριον τοὺς ἐπερίμενον!

Δὲν ἔκλεισαν ἄσῃ καθ' ὅλην τὴν νύκτα· ὅσῳ ἐδοκίμαζεν νὰ ἐνθαρρύνῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, τόσῳ περισσότερον ἐφοβόουντο.

Ἐξαφνα κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἠκούσθησαν εἰς τὸ δάσος ἀγριαὶ φωναὶ λύκων, οἱ ὁποῖοι ἔτρεχον κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν νὰ εὐρουν κανὲν ζῶον διὰ νὰ φάγωσι.

Οἱ δυστυχημένοι γαῖδαροι ἔχασαν τὴν ὄψιν των! γονατίζουν, ἔσπλωνονται κατὰ γῆς φαρδαῖς πλατεῖς καὶ ὅσῳ ἤκουον τὸ κοπάδι τῶν λύκων νὰ πλησιάζῃ, τόσῳ ἢ ἀναπνοὴ των ἐσβύνετο.

Ποῦ νὰ ἠκούετε τί ἔλεγον ἀπὸ μέσα των; Ἄχ! πότε νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τοὺς καλοὺς μας κυρίους, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν δι' ἡμᾶς ὅπως καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν των· ποτὲ δὲν μᾶς ἔλειπε τὸ φαγητόν· δὲν ἐνοήσαμεν ποτὲ χειμῶνα, οὐδὲ ἐδοκίμασαμεν ποτὲ αὐτὴν τὴν τρομάραν ποῦ ὑποφέρομεν τώρα.

Οἱ λύκοι δὲν ἐπῆραν μυρωδιὰ τοὺς γαῖδαρους, ἀλλ' ἐπέρασαν ἀπὸ ἄλλον δρόμον.

Ἡ αὐγὴ ἐπὶ τέλους ἐγλυκοχάραξε καὶ ἔδιδε θάρρος καὶ καλλιτέρας σκέψεις εἰς τὸν κύρ-Μέντιον καὶ τὸν Παραδαρμένον.

Δὲν ἐπερίμεναν νὰ φέξῃ ἐντελῶς καὶ οἱ γαῖδαροι μεταμεληθέντες ἐξεκίνησαν μὲ μεγάλην προθυμίαν διὰ τοὺς σταύλους των.

Ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια· ἐπανελάθον τὰς ἐργασίας των καὶ ποτὲ πλέον δὲν δυσηρεστήθησαν κατὰ τῶν κυρίων των.

Ἐνόησαν ἀρκετὰ καλὰ, ὅτι τὰ ἀγαθὰ ἀποκτῶνται μὲ κόπον.

M. E. K. . . . .

ΤΟ ΛΕΙΒΑΔΙ

Στὸ λειβάδι τ' ἀνθηρὸ—τὸ χορτάρι πρασινίζει καὶ νεράκι καθαρὸ—στὸ ρυάκι μουρμουρίζει. Τὸ πουλάκι σιγαλὰ—εἰς τὸ δένδρον κελαδίζει τὸ ποτάμιον κυλᾷ—καὶ τὰ λούλουδα ποτίζει.

Ἄνθηρὸν τριανταφυλλιά—ἀπ' τὰ ρόδα κοκκινίζει καὶ τ' ἀνθόνι, τὴ φωλιά—μὲ χαρὰ στὸ δένδρον κτιίζει. Τὸ πρῶτ' χρυσοῦ ἦως—τὸ λειβαδιὸν χρυσαίζει, δόξαν νᾶχῃ ὁ Θεός—ὅπου τόσον τὸ στολίζει. Ni-Cos

Η ΜΙΚΡΑ ΔΕΙΛΗ

Τὴν ὀνόμαζον Δειλὴν. Τὸ ἀληθές ὄνομά της ἦτο Ἰσαβέλα Ὀπφερ· κανεὶς ὅμως δὲν τὴν ἐγνώριζεν ὑπ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Μέγας τις ζωγράφος τῶν Παρισίων τὴν εἶχεν ἐπονομάσει οὕτω. Ἐκαστον θέρος ὁ ζωγράφος ἤρχετο εἰς τὴν ἀγροτικὴν οἰκίαν τῆς Ἰσαβέλας καὶ ἀφοῦ ἐμεινεν ὦρας τινὰς, ἀνεχώρει ἔπειτα ἔχων τοὺς χάρτας τοῦ πλήρους σχεδίου, τὰ ὅποια ἀπεικόνιζον τὰς φυτείας, τὰ λειβάδια καὶ τὰς ἀγελάδας τοῦ γέροντος Ὀπφερ. Μίαν ἡμέραν, παρετήρησεν ὁ ζωγράφος ὅτι ἡ μικρὰ Ἰσαβέλα ἦτο πρότυπον καλλονῆς καὶ λεπτότητος, τὴν ὁποίαν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν εἶχε παρατηρήσει. Πάραυτα λοιπὸν ἐτέθη εἰς τὸ ἔργον καὶ ἐντὸς ὀλίγου πρέσστη δευτέραν Ἰσαβέλαν, ὠχρὰν, μὲ ξανθοὺς πλοκάμους, μὲ μεγάλους ὀφθαλμούς, πρὸς τὰ κάτω νεύοντας καὶ μὲ γλυκὺ καὶ σεμνὸν πρόσωπον.

Ἡ εἰκὼν καὶ ἡ κόρη ὀνομάσθησαν ὑπὸ τοῦ καλλιτέχου ἡ **Μικρὰ Δειλὴ** καὶ μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτο πλέον γνωστὴ ἢ γλυκεία καὶ σεμνὴ Ἰσαβέλα, ἣτις μένουσα πάντοτε σιωπηλὴ, ὑπομειδιῶσα μετὰ χάριτος, ὀμιλοῦσα σιγᾷ, δικαίως ἐπωνομάσθη ὑπὸ τοῦ καλλιτέχου **Μικρὰ Δειλὴ**. Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὅλοι τὴν ὀνόμαζον οὕτω, ἀπὸ τοῦ Φραγκίσκου τοῦ μεγαλειτέρου ἀδελφοῦ της, ὠραίου ἀνθυπολοχαγοῦ (τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ του οὐδέποτε ἐπερίμενε νὰ ἴδῃ εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν) μέχρι τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ της Βίλκεν.

Ὅλοι ἠγάπων μέχρι λατρείας τὴν μικρὰν Δειλὴν διὰ τὰ τόσα της προτερήματα καὶ τῇ ὀμίλῳ μὲ τὴν τὴν προφύλαξιν καὶ λεπτότητα μὲ ὅσην ὀμίλῳ εἰς μίαν ἀνεπτυγμένην καὶ εὐγενῆ κόρην.

Ἡ μήτηρ τῶν ἐμειδίκα βλέπουσα τοὺς υἱούς της νὰ φέρονται οὕτω πρὸς τὴν μικρὰν τῶν ἀδελφῶν. Ἐλεγεν ὅτι ἦτο μεγάλη εὐλογία τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν οἰκογένειάν της ἡ μικρὰ ἐκείνη κόρη.

Αἱ ἡμέραι πρῆρχοντο πλήρεις χαρᾶς διὰ τὴν οἰκογένειαν αὐτὴν τῆς Ἀλσατίας.

Μίαν ἐσπέραν ὁ γέρον Ὀπφερ καθήμενος ἔξωθεν τῆς οἰκίας του ἀνέπνεε τὸν ἐσπερινὸν ἀέρα. Ἡ σύζυγός του ἠτοίμαζε τὸ φαγητὸν, διότι ἐπερίμενε νὰ ἐπιστρέψωσι τὰ τέκνα τῶν, τὰ ὅποια εἶχον ὑπάγει τὴν πρωΐαν εἰς ἓν γειτονικὸν χωρίον. Ἡ μικρὰ Δειλὴ καθήμενὴ ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ πατρὸς της ἐχάρει τὸν σκύλον της περιμένουσα καὶ αὐτὴ τοὺς ἀδελφούς της. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐφάνιντο, ὁ γέρον Ὀπφερ ἤρχισε νὰ τῇ διηγῆται τὰς μάχας, τὰς ὁποίας εἶχε κάμει ὅταν ὑπῆρτεν εἰς τὸν στρατὸν.

Ἡ Δειλὴ τὸν ἤκουε μετ' εὐχαριστήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Αἱ πατριωτικαὶ αὐταὶ διηγήσεις τοῦ γέροντος εὐρισκόν ἠγάθως εἰς τὴν παιδικὴν καρδίαν τῆς Δειλῆς.

Ἀφῆνης ὁ πατήρ διέκοψε τὴν διηγήσιν του. Πρὸ ὀλίγου οἱ τέσσαρες υἱοὶ του εἶχον φανῆ ἀπὸ μακρᾶν δὲν ἦσαν μόνοι. Μεταξὺ τῶν κυκνῶν ἐπεδυτῶν τῶν, ἔλαμπεν ἡ χρυσὴ ἐπιτομὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ Φραγκίσκου.

Ἐν πρᾶγμα ὅμως ἤγειρε τὴν προσοχὴν τοῦ γέροντος. Τὰ ζητῶ δηλ. τὰ ὅποια ἐφώναζον ὅταν ἐπέστρεφον, δὲν ἤκουοντο αὐτὴν τὴν ἐσπέραν. Ἐπροχώρουν σιωπηλοὶ καὶ συγκεκριμένοι· βεβήσιως θὰ συνέβαινε κατὰ σπουδαίον.

Τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἀνεκοίνωσεν ὁ Φραγκίσκος εἰς τὸν πατέρα του. Ὁχρὸς, συγκεκριμένος, μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς, τῇ εἶπεν ἀκριβῶν τὸν πλῆθον του.

— Πάτερ! ἐναγκαλισθήτε με, ἀναχωρῶ! ἔχομεν πόλεμον!

Τοὺς λόγους τοῦ Φραγκίσκου διεδέχθη ἄκρα σιγῇ. Αἱ ἐφημερίδες δὲν ἔρθκον εἰς τὸ ἀπομεικρυσμένον αὐτὸ χωρίον καὶ ὁ γέρον Ὀπφερ ἠγνόει τὰ πάντα. Ἐγνώριζε μόνον ὅτι ἡ Πρωσσία ἦτο ἰσχυρὰ. Τοῦ τὸ εἶχεν εἶπει ὁ Φραγκίσκος, ὁ ὁποῖος ἦτο τὸσον καλὸς ἀξιωματικὸς ὥστε οἱ ἀνώτεροί του τῇ ἐνεπιστεύοντο καὶ τὰ σοβαρότερα μυστικὰ τῆς ὑπηρεσίας τῶν.

Ὁ γέρον Ὀπφερ ἔχων προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ Φραγκίσκου ἐζήτηε ν' ἀναγνώσῃ τὴν μυστικὴν ἀξιωματικὴν ὑπερηφάνου ἀξιωματικοῦ, καὶ δὲν παρετήρησεν εἰμὴ θάρρος καὶ τόλμην ἀπερίγραπτον.

Τότε ἀποκαλυφθεὶς καὶ αὐτὸς τῇ εἶπεν μετὰ συγκινήσεως.

— «Κάμε τὸ καθήκόν σου υἱέ μου! Ὁ Θεὸς ἄς προστατεύσῃ τὴν Γαλλίαν!

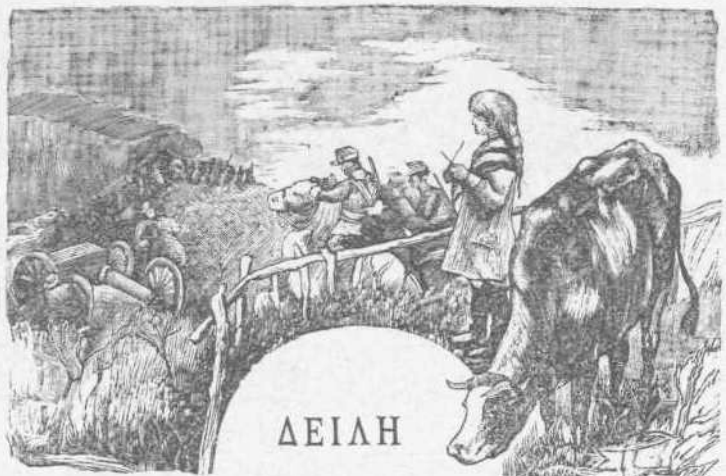
Κανεὶς ὅμως δὲν παρετήρησεν εἰς τὸ σκότος τῆς ἐσπέρας μικρὰν μορφήν, ὠχρὰν, ἣτις ἐγένετο ὠχροτέρα ἀκόμη. Κανεὶς δὲν ἤκουσε μίαν φωνὴν ἑλαφρὰν ὡς πνοὴν, ἣτις ἐπανελάμβανεν ὡς ἠχώ: «Ὁ Θεὸς ἄς προστατεύσῃ τὴν Γαλλίαν!» Κανεὶς δὲν εἶδε τοὺς γαλανοὺς τῆς μικρᾶς Δειλῆς ὀφθαλμούς λάμποντας ἀπὸ τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια ἔχυνεν!

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ Ἀλσατία, ἡ ὁποία μέχρι τοῦδε ἔμενεν ἀτάραχος, ὡς κοιμωμένη, ἀρπυγίσθη αἰφνης ἀπὸ τὸν θύρῳ ἐνθουσιῶντος στρατοῦ. Οἱ στρατιῶται κληθέντες ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας ἐβάδιζον εὐθυμοὶ καὶ ἀρρενωποὶ ἀνακράζοντες «Ζήτω ἡ Γαλλία!»

Αἱ ὁμοίοι σχομοὶ χρυσαὶ στολαὶ τῶν ἀξιωματικῶν, οἵτινες τοὺς ὠδήγουν, ἔλαμπον ὑπὸ τὸν λαμπρὸν ἥλιον.

Ὅπισθεν τοῦ φρακτοῦ ἐνὸς λειμῶνος, ὁ ὁποῖος ἐξετείνετο κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ, ἰσταμένη ἀπὸ πολλῶν ὠρῶν ἡ μικρὰ Δειλὴ καὶ κρατοῦσα τὸ πλῆξμόν της εἰς τὰς χεῖρας ἔβασκε τὰς ἀγελάδας, τὰς ὁποίας τῇ εἶχον ἐμπιστευθῆ καὶ παρετήρει μετὰ προσῆς τὸν δρόμον διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνεχώρει ὁ στρατός. Ὅλοι αἱ ἱστορίαι, τὰς ὁποίας τῇ εἶχε διηγήθῃ ὁ πατήρ της, διήρχοντο ἀπὸ τὸν νοῦν της τὴν στιγμὴν αὐτήν. Ἐραντᾶζετο τὰς τρομερὰς μάχας, τοὺς φονευσμένους ἐχθρούς, τὰς κυματιζούσας σημαίας, ἀλλὰ φεῦ! ἐσκέπτετο ἐπίσης καὶ τοὺς φονευσμένους καὶ πληγωμένους πατριώτας της καὶ τὸν μεγάλον ἀδελφόν της, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ διατρέξῃ τὸς κινδύνους· διότι ὁ Φραγκίσκος ἦτο πολὺ γενναῖος.

Θὰ ἐκτυπᾶτο ἐκ τῶν πρώτων· τοῦτο ἦτο πολὺ βέβαιον.

ΔΕΙΛΗ

Δὲν θὰ ἄφινε νὰ τῇ ἀκριβέσωσι τὴν ὠραίαν σημαίαν του τὴν ὁποίαν ὑπερήφανος ἐκράτει τὸσον ὑψηλὰ, ὅταν πρὸ ὀλίγου ἀνεχώρει μετὰ τῶν στρατιωτῶν του. Ἄλλ' ὄχι ἦτο ἀδύνατον. Ὁ Φραγκίσκος δὲν θὰ ἐπληγῶνετο! Ἐφῆρεν εἰς τὸν λαμπρὸν ἐν φυλακτῶν, ὠραῖον μετᾶλιον τὸ ὁποῖον ἡ Δειλὴ τῇ εἶχε δώσει, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἐκράτει πάντοτε, πάντοτε! Τῇ τὸ εἶχεν ὑποσχεθῆ. Ποῖος θάνατος θὰ ἐτόλμα λοιπὸν νὰ τὸν προσβάλῃ! Πόσον θὰ κερπενοῦντο οἱ

πτωχοὶ στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον ἀδελφός, ἵνα τοῖς δώσωσιν ἐν φυλακτῶν διὰ νὰ τοὺς προστατεύῃ!.. Καὶ ἡ ἀκράδαντος πεποιθήσις τῆς μικρᾶς ἐξωγοῦνε τὴν πτωχὴν μητέρα της ἣτις, ἦτο πολὺ ἀνήσυχος, ἀφ' ἣς ἡμέρας ἀνεχώρησεν ὁ Φραγκίσκος. Καθ' ἐκᾶστην ἀπέστελλεν ἕνα τῶν υἱῶν της διὰ νὰ μαθηθῆν ἂν ἤρχισεν ὁ πόλεμος, καὶ ποῦ εὕρισκετο τὸ τάγμα τοῦ Φραγκίσκου. (ἀκολουθεῖ)

(A. WEIBB)

ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΠΡΩΤΟΝ ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ἘΠΕΙΤΑ ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

— Τράμ, τράμ, τράμ,

— Αἰ! τί θὰ πῆ Σταῦρος, αὐτὸ τὸ τράμ, τράμ, τράμ; ἔλεγεν ἡ μικρὰ Κατίνα εἰς τὸν ἀδελφόν της Σταῦρον, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε μίαν σάλπιγγα τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ μπαμπᾶς του τὴν πρωτοχρονιά.

— Δὲν καταλαβαίνει καυμένη τί θὰ εἶπῃ αὐτὸ τὸ σάλπισμα; Νὰ, θὰ πῆ σύναξις.

— Σύναξις; καὶ ἡ Κατίνα ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Περίμενε πρῶτον νὰ ἴδῃς καὶ ἔπειτα γελᾷς.

Δὲν ἐπέρασαν πέντε λεπτὰ καὶ ἰδοὺ ἀμέσως φθάνουν ἐκεῖ ὁ Παῦλος, ὁ Κώστας, καὶ ὁ Σπύρος ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ χεράκι καὶ τὴν μικρὰν ἀδελφὴν του Τιτίν.

— Βλέπετε λοιπὸν, Κατίνα, τί θὰ πῆ σύναξις; Γιατί δὲν γελᾷς καὶ τώρα;

Εἰς γραμμὴν! Ἐφώναζεν ὁ Σταῦρος καὶ ἀμέσως ὅλοι ἐμβήκαν εἰς γραμμὴν ὡς καλοὶ στρατιῶται.

— Δὲν μᾶς λείπει τίποτε· εἴμεθα ἔτοιμοι διὰ τὸν πόλεμον, ἐφώναζαν μὲ χαρὰν τὰ παιδάκια.

Ὅχι! καὶ μᾶς λείπει ἀκόμη εἶπεν ὁ Σταῦρος, μᾶς λείπει ἡ σημαία· καὶ στρατός χωρὶς σημαία δὲν εἶνε στρατός. Δὲν εἰξεύρω ὅταν βλέπω τὴν σημαίαν μας διατί πετᾷ ἡ καρδίαν μου καὶ νομίζω ὅτι ἂν ἦμουν εἰς ἀληθινὸν πόλεμον θὰ ἐκτυπῶσα μὲ περισσότερο θάρρος τοὺς ἐχθρούς.

— Ἄ ναι, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Παῦλος, πρέπει νὰ ἔχωμεν σημαίαν καὶ ἀμέσως χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τρέχει εἰς τὸ σπήτι καὶ μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει κρατῶν ἕνα μεγαλὸν τραπέζομαῦνδρον.

— Εὐγε, εὐγε, Παῦλε ἀνέκραζαν μὲ χαρὰν τὰ παιδία.

Ὁ Σταῦρος ἔλεσε ἀμέσως εἰς ἕνα ξύλον τὸ τραπέζομαῦνδρον καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν Παῦλον νὰ τὸ κρατῇ.

— Τώρα εἴμεθα ἔτοιμοι· ἐφώναζαν τὰ παιδία.

— Ἐμπρός... μάρε.

Καὶ ὁ μικρὸς στρατός ἐξεκίνησε μὲ τὸν σάλπιγγα τῆς του καὶ τὸν σημαιοφόρον του.

Εἰς μάτην οἱ γονεῖς τῶν τὰ ἐσυμβούλευον νὰ μάθουν τὰ μαθήματά τῶν πρώτων καὶ ἔπειτα νὰ παίξουν.

— Ἐγὼ δὲν θὰ γίνω φιλόσοφος, θὰ γίνω στρατηγός, ἔλεγεν ὁ Παῦλος.

Καὶ τὰ μικρὰ παιδάκια ἔτρεχον ἕως τὸ βράδυ, τριγύρω εἰς τὸν κήπον μὲ γέλοια καὶ μὲ φωναίς.

Μόλις ἤρχισε νὰ νυκτῶν ὁ μικρὸς στρατός ἐσταμάτησε· ὁ σάλπιγγατῆς ἐσήμανε διαλύσασθαι καὶ τὰ μικρὰ παιδάκια ἐπῆγαν τὸσον πολὺ κουρασμένα εἰς τὰ σπιτία τῶν, ὥστε ὄχι μόνον νὰ μελετήσουν τὰ μαθήματά τῶν ἀλλ' οὔτε νὰ φάγουν δὲν ἐπρόφθασαν. Ἐπεσαν ἀμέσως εἰς τὰ κρεβατᾶκι τῶν καὶ ἐκοιμήθησαν βαθεῖα βαθεῖα.

Τὸ πρωὶ ἄμα ἐξύπνησαν ἔρριψαν βιαστικὰ ἕνα βλέμμα εἰς τὸ βιβλίον τῶν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ σχολεῖον.

Ὁ διδάσκαλος τῶν ἀφοῦ τὰ ἐζήτησε καὶ εἶδεν ὅτι δὲν

εἰξευραν τὰ μαθήματά τῶν τὰ ἐτιμώρησε διὰ τὴν ἀμελείαν τῶν διὰ νὰ ἐνόησῃ ὁ κύριος Παῦλος ὅτι δὲν γίνεται κανεὶς στρατηγός, ἂν δὲν μάθῃ πρῶτον γράμματα καὶ διὰ νὰ καταλάβουν καὶ οἱ ἄλλοι ὅτι δὲν πρέπει νὰ παίξουν ποτὲ ἐὰν δὲν μάθουν πρῶτον τὰ μαθήματά τῶν.

Ni-Cos

ἈΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ἈΒΡΑΑΜ

Ὁ Ἀβραὰμ ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη εἰς ἓν βεθύτατον σπήλαιον, διότι ὁ τύραννος Νιμρωθ ἐζήτηε τὴν ζωὴν τοῦ βρέφους. Εἰς τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο ὁ Ἀβραὰμ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὸν κόσμον, ἐμεγάλωνε καὶ ἐνεδυναμοῦτο θεῖα χάριτι καὶ σοφίᾳ. Πολλάκις ἐσκέπτετο καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

«Τίς ἄρα εἶνε ὁ πλάστης μου;» Ὅταν ἔγινε 10 ἐτῶν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο καὶ ἰδὼν τὸν ἥλιον ἀνατέλλοντα ἐθαμβώθη καὶ ἔπεσε πρηνὴς εἰς τὴν γῆν λέγων «αὐτὸς εἶνε ὁ ποιητὴς τῶν πάντων, διότι ἡ ὕψις αὐτοῦ εἶνε ὠραιοτάτη».

Ὁ Ἥλιος ἀνήλθε, κατήλθε καὶ τέλος ἔδυσε. Κατόπι ἀνέτειλεν ἡ Σελήνη καὶ ὁ Ἀβραάμ εἶπε καθ' ἑαυτὸν «Τὸ φῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐχάθη, δὲν εἶνε ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ· ἴσως εἶνε τοῦτο τὸ μικρότερον φῶς, τὸ ὁποῖον ὑπηρετεῖ τὸ μέγα πλῆθος τῶν ἀστέρων.»

Ἄλλὰ καὶ ἡ Σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες ἔδυσαν καὶ ὁ Ἀβραάμ ἔμεινε μόνος.

Ἐπορεύθη τότε πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν «Τίς εἶνε ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς;»

Καὶ ὁ Θαραχ ὁ πατήρ του ἔδειξεν εἰς αὐτὸν τὰ εἰδωλα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἐλάτρευε καὶ προσκύνει.

«Θὰ τὰ δοκιμάσω» εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ παῖς. Καὶ ὅταν ἔμεινε μόνος, λαβὼν ἓν τεμάχιον κρέατος ἔθεσε τοῦτο εἰς τοὺς πόδας τῶν εἰδώλων λέγων «Ἐὰν εἰσθε ἀληθεῖς θεοὶ, λάβετε τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον σᾶς προσφέρω». Ἄλλ' εἶνε δυνατὸν νὰ κινήθωσι ποτὲ οἱ λίθοι; Καὶ τὰ εἰδωλα λοιπὸν ἴσταντο ἀκίνητα.

«Καὶ τούτους τοὺς λίθους, εἶπεν ὁ παῖς, εἶνε πρέπον ὁ πατήρ μου νὰ νομιζῇ θεοὺς; ἐγὼ θὰ τῷ δείξω πόσον ἀπατάται». Καὶ ἀμέσως ἔλαβε ράβδον καὶ ἔθραυσε τὰ εἰδωλα. Μετὰ ταῦτα ἔθηκε τὴν ράβδον εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐνός τῶν εἰδώλων, ἔτραξε πρὸς τὸν πατέρα του καὶ τῷ εἶπε «Πάτερ, ὁ πρῶτος ἐκ τῶν θεῶν σου ὀργισθεὶς ἐφόνευσεν ὄλους τοὺς ἀδελφούς σου!»

Ὁ πατήρ ἐνοήσας τὴν πρᾶξιν τοῦ υἱοῦ του ὀργίσθη λίαν κατὰ τοῦ παιδὸς καὶ εἶπεν: «οὕτω ἐμπαιζοῦσιν οἱ υἱοὶ τοὺς θεοὺς τῶν πατέρων, τοὺς ὁποῖους διὰ πολλοῦ κόπου ἀπεικόνισαν εἰς τὰ εἰδωλα;»

«Μὴ ὀργίζεσαι, πάτερ μου, λέγει ὁ Ἀβραάμ, ἀλλ' ἀκουσον. Ἀφοῦ τὰ εἰδωλα σου ἐκεῖνα εἶνε ὁ Θεός, διατί δὲν κάμνωσιν εἰς ἐμὲ, ὅ,τι ἐγὼ διὰ τῆς παιδικῆς μου ταύτης χειρὸς ἠδυνήθην εἰς αὐτὰ νὰ κάμω;» Ὁ Θαραχ, ἔμεινε ἀφωνος ἐκ τῶν λόγων τοῦ παιδός. Ἡ πρᾶξις ὅμως αὕτη τοῦ Ἀβραάμ διεδόθη εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὁ βασιλεὺς προσκαλέσας τὸν παῖδα ἐνώπιον αὐτοῦ τῷ εἶπε:

Πέσε ἄθλιον παιδίον καὶ προσκύνησον τὸν Θεόν μου, διότι ἡ πυρὰ θὰ κατακαύσῃ τὸ σῶμα σου!

— «Καὶ ποῖος εἶναι ὁ Θεός σου, ὦ βασιλεῦ;» ἠρώτησε χωρὶς νὰ φοβηθῇ ὁ Ἀβραάμ.

— «Τὸ πῦρ! εἶνε ὁ Θεός μου» ἀποκρίνεται ὀργίλως ὁ τύραννος, «τὸ ἰσχυρότατον αὐτὸ στοιχεῖον».

— «Τὸ πῦρ! λέγει τὸ παιδίον; ἀλλὰ τὸ πῦρ κατασβέννυται καὶ ἐξαφανίζεται ὑπὸ τοῦ ὕδατος, τὸ δὲ ὕδωρ ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῶν νεφῶν, τὰ δὲ νέφη διασκορπίζονται ὑπὸ τῶν ἀνέμων καὶ τῶν ἀνέμων ὑπερισχύει ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ ἰσχυρότατος ἐν τῷ κόσμῳ.»

«Καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ ἰσχυρότατος τῶν ἀνθρώπων!», εἶπεν ὁ βασιλεὺς· πέσε λοιπὸν καὶ προσκύνησόν με, διότι ἄλλως θὰ ριφθῆς εἰς τὴν φλέγουσαν πυρὰν». Τότε ὑψώσας ὁ παῖς τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν εἶπεν: Εἶδον τὸν ἥλιον γῆς ἀνατείλαντα ἐκ τοῦ ἀνατολικοῦ καὶ δύσαντα εἰς τὸ δυτικὸν μέρος. Διάταξον λοιπὸν αὐτὸν, ὦ βασιλεῦ, νὰ ἀκολουθήσῃ σήμερον τὴν ἀντίθετον πορείαν νὰ ἀνατεῖλῃ δηλαδὴ ἐκεῖθεν ὅπου γῆς ἔδυσε καὶ νὰ δύσῃ ἐκεῖ ὅπου ἐνέτειλε, καὶ ἀμέσως θὰ σὲ προσκυνήσω».

Ὁ βασιλεὺς τότε ὀργισθεὶς σφόδρα ἔρριψε τὸν παῖδα εἰς τὴν πυρὰν. Ἄγγελος ὅμως σταλεὶς παρὰ τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἐλάτρευεν ὁ Ἀβραάμ, ἔλαβεν αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸν ἔσωσεν ἐκ τοῦ θανάτου. Ἀμέσως τότε ἐνεφανίσθη ὁ Θεός καὶ καλέσας αὐτὸν ἐκ τῆς Χαλδαίας τὸν κατέταξε μεταξύ τῶν ἀγαπητῶν του.

Καὶ ὁ Ἀβραάμ ἔκτοτε ὑπῆρξεν ὁ θεμελιωτὴς τῆς λατρείας τοῦ ἐνός καὶ μόνου ἀληθοῦς Θεοῦ τοῦ ποιήσαντος τὰ πάντα.

Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ

(Herder)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Γ. ΠΑΛΙΟΥΡΑΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἐπιστροφή

(Ἰδε προηγούμενον τεῦχος)

Ὁ Πέτρος ἐρρίφθη εἰς τὸ πλευρὸν τῆς νεκρᾶς καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Πτωχὲ Πέτρε! Ὅλον τὸ παρελθὸν τῷ ἀνεπαρεστάθῃ, καὶ τῷ ἐπανελάμβανε μετὰ λύπης τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν του. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο εἰκοσιδύο ἐτῶν ἀκόμη ἐργαζόμενος εἰς τὴν Καρλεβίλλην ὡς λεπτοουργὸς ἀπὸ τῆς Δευτέρας μέχρι τοῦ Σαββάτου καὶ τὸ Σάββατον τὸ ἐσπέρας ἀπῆρχετο εἰς Δυβέκην, ἵνα διέλθῃ τὴν Κυριακὴν μετὰ τῆς οἰκογενείας του ἢ το ἡ καλλιτέρα του ἐποχῇ. Ἐνεθυμήθη ὅτι μίαν ἡμέραν ὁ θεὸς του Μαλὼ ὁ ἀδελφός τῆς μητρὸς του, εἶχεν ἔλθει ἐκ Δουνκέρκης, ὅπου εἰργάζετο ὡς ἀρχιτέκτων, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἐργαζόμενον τῷ ἐπρότεινε νὰ τὸν παραλάβῃ μαζὺ του. «Ἐγὼ ἤδη ἔνα συγγενῆ μεταξύ τῶν ἐργατῶν μου, τῷ εἶπε, ἔνα τῶν ἐξαδέλφων σου, τὸν Ἰάκωβον Λεμάνς, δὲν ἔχω τέκνα, καὶ ὅταν ἀποσυρθῶ τοῦ κατὰστήματός μου, θὰ ἀφήσω αὐτὸ εἰς τοὺς δύο σὰς». Ἡ μήτηρ του τὸν εἶχε συμβουλεύσει νὰ παραδεχθῇ τοῦτο, ἂν καὶ ὁ χωρισμὸς αὐτὸς θὰ τῇ ἐπροξένοι μεγάλην λύ-

πην· ἀλλὰ τοῦτο θὰ ὠφέλει πολὺ τὸν Πέτρον, ἦτο μίᾳ καλῇ ἐπιχειρήσει δι' αὐτὸν, διότι μένων πλησίον εἰς τὸν θεῖον του θὰ τὸν διεδέχετο μίαν ἡμέραν, ἐνῶ παραμένων εἰς Καρλεβίλλην δὲν θὰ ἐγίνετο ποτὲ κύριος, διότι ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο εἶχεν υἱοὺς τῆς αὐτῆς τέχνης.

Ὁ Πέτρος εἶχεν ἀναχωρήσει νομίζων ὅτι τοῦτο θὰ συνετέλει εἰς τὴν εὐτυχίαν του. Ἀλλοίμονον! Πόσον τὰ τοῦ κόσμου τούτου εἰσὶν ἀπατηλὰ! Εἰς Δουνκέρκην ἐγνώρισε τὴν Μαρίαν Βερλένζην ὀρφανήν, καλὴν καὶ ὄραϊαν τὴν ὁποῖαν ὄλος ὁ κόσμος, καὶ ὄλος ὁ κόσμος ἠγάπα διὰ τὰ προτερήματά της. Καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Πέτρον, ἡ ὁποῖα ἤλθεν ἐπὶ τούτῳ εἰς Δουνκέρκην διὰ νὰ τὴν ἴδῃ, ἂν καὶ ὄλαι αἱ μητέρες δυσκολεύονται νὰ εὕρωσιν ἀξίαν γυναῖκα διὰ τὸν υἱὸν των, ἐν τούτοις καὶ αὕτη τὴν ἠγάπησε μέχρι λατρείας, δι' ὃ καὶ ἐλυπήθη μεγάλως, ὅταν ἡ Μαρία ἐξέλεξεν ὡς σύζυγόν της τὸν ἐξαδέλφον τοῦ Πέτρον, Ἰάκωβον, νέον εὐθυμον καὶ διασκεδαστικὸν μὴ ὁμοιάζοντα ὅμως διόλου πρὸς τὸν Πέτρον. Τέλος ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐνουμφεύθησαν, καὶ ἰδοὺ ἡ αἰτία, ἣτις ἔκαμε τὸν Πέτρον Βαντάελ νὰ γείνη ναύτης. Ἐκτοτε δὲν τοὺς ἐπα- νεῖδε πλέον, ἔμαθε μόνον ὅτι ὁ Ἰάκωβος ἔνευκ τῶν κα-

κῶν συναναστροφῶν, τὰς ὁποίας εἶχεν, ἀπεκληρώθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ του, καὶ ὅτι ἀπὸ τινων ἐτῶν ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συζύγου του ἐκ Δουνκέρκης.

Σκεπτόμενος πάντα ταῦτα ὁ Πέτρος κατελήφθη ὑπὸ ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως. Αὐτὸς θὰ καθίστα τὴν πτωχὴν Μαρίαν πόσον εὐτυχῆ, καὶ ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος Ἰάκωβος τὴν ἐνουμφεύθη διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ τελειώσῃ ἐκεῖ ἐρημος. Ποῦ ἦτο τώρα; Εἶχε λοιπὸν ἐγκαταλείψει τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ τέκνον του; Δὲν τῷ ἤξιζε νὰ ἦναι πατήρ. Ἄλλὰ τὸ τέκνον του, τὸ τέκνον τῆς Μαρίας Βερλένζην δὲν θὰ ἀνατραφῇ εἰς τὸ βρεφοκομεῖον τῶν ἐκθέτων παιδίων. Ὁ Πέτρος θὰ τὸ υιοθετήσῃ, καὶ θὰ τὸ φέρῃ πολὺ μακρὰν, ἵνα μὴ δυνηθῇ ποτὲ ὁ ἀνάξιος πατήρ του νὰ τὸ ἐπα- νεύρῃ.

Ὁ Πέτρος Βαντάελ, ἔλαβεν ὄλα τὰ χαρτῖα καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ παιδίου, καὶ τὰ ἔθεσεν εἰς τὸν σακκὸν του, ἀφῆρσε τὸν ἐπενδύτην του, ἐκρέμασε τὸν σακκὸν τοῦ ταξιδίου ἐπὶ τῆς ράχews του διὰ νὰ τὸν θερμάνῃ καὶ διὰ νὰ ἔχῃ τὰς χεῖρας του ἐλευθέρας, ἀνέλαβε μετὰ προσο- χῆς τὴν μικρὰν, τὴν περιτύλιξε μὲ τὸν θερμὸν ἐπενδύτην του καὶ τὴν ἐκοίμισεν ἐπὶ τῶν βραχιόνων του. Τέλος ἐρ- ριψεν ὕστατον περίλυπον βλέμμα εἰς τὴν νεκρὰν, ἐφώναζε τὸν Κετῆρ καὶ ἤρχισε πάλιν τὴν δρόμον του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἡ ὀρφανὴ εὐρίσκει οἰκογένειαν

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Πέτρος Βαντάελ δὲν ἐξᾶδιζε

πλέον ὡς ναύτης· ἔτρεχε πολὺ· πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐξέπλη- ξε τὸν Κετῆρ, ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ, διατί ὁ Κύριός του, ἐβιάζετο τόσο πολὺ. Ὁ Πέτρος ἐσκόπεινὰ φέρῃ κατ' ἀρχὰς τὸ παιδίον εἰς τὴν μητέρα του, ἣτις θὰ τῷ ἔδιδε νὰ πῇ ὀλίγον γάλα, καὶ θὰ τὸ ἐκοίμιζεν εἰς μαλα- κὴν κλίνην ὅτι ἡ Κυρία Βαντάελ θὰ συμπαθήσῃ ἀμέσως πρὸς τὴν μικρὰν ὀρφανήν, δὲν ἀμφέβαλλε πῶς περὶ τού- του· θὰ τῇ ἐνεπιστεύετο ποῖον ἦτο τὸ παιδίον καὶ ἴσως αὕτη ἐγνώριζε τί ἀπέγεινεν ὁ ἄθλιος πατήρ του· τὴν ἐπομένην μόλις ἐξημέρωνε θὰ ἐπέστρεφε πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος προφασιζόμενος ὅτι ἐπήγαγεν εἰς τὴν πόλιν διὰ μίαν ὑπόθεσίν του· θὰ προσποιεῖτο ὅτι εὕρε τυχαίως τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ πτώμα τῆς πτωχῆς Μαρίας καὶ θὰ ἐφρόντιζε νὰ ἐνταφιάσῃ αὐτὸ εἰς τὸ Τουρμὸν ἢ εἰς τὸ Νίδεν, χωρὶα πλησιέστερα εἰς τὸν τόπον ἔνθα εἶχεν ἀπο- θάνει.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ παιδίον, θὰ ἔλεγεν εἰς τοὺς περιέργους ὅτι τὸ ἔφερον ἀπὸ τὰ ταξείδιά του. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μαυτεύσωσιν, ὅτι ἡ μικρὰ ἐκεῖνη κόρη ἦτο θυγάτηρ τῆς πτωχῆς γυναικὸς ἡ ὁποῖα ἀπέθανεν ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης ἐν μέσῳ τῶν ἀγρῶν; Οὐδεὶς βεβαίως θὰ ἤρ- χετο νὰ ζητήσῃ τὴν μικρὰν αὐτὴν ὀρφανήν· θὰ ἦτο πολὺ καλὰ μαζὺ του· θὰ τὴν ἠγάπα καὶ θὰ ἦτο εὐτυχῆ.

Ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον, ὅταν ὁ Πέτρος φθάσας ἐξω- θεν τῆς Δυβέκης διέκρινεν ὑψομέναν ἐνώπιόν του τὰς πρῶτας οἰκίας τοῦ χωρίου του. (ἀκολουθεῖ)

(Mme J. Colomb)

ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ

ΠΟΙΗΣΙΣ Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΠ. ΒΕΚΑΤΟΡΟΥ

Χα ρι τω μέ νο μι κρό που λά — κι ἔλα σι μά μου μὴ δει λι ᾶς

Θε νὰ σὲ βάλω σὲ να κλου βά κι κί θε αὐ γούλα νὰ κε λαῖ δᾶς.

Ἐξω χιονίζει, βορρῆς φυσάει, δὲν θὰ βρῆς τόπο γιὰ νὰ σταθῆς ἄγριο βόλι σὲ κυνηγάει ἔλα σιμά μου γιὰ νὰ σωθῆς.

Θε νὰ σὲ βάλω σ' ἓνα κλουβάκι καὶ θὰ περνοῦμε τόσο καλά, θὰ σὲ ταίρω καναβουράκι καὶ θὰ μοῦ ψάλλῃς μι-φᾶ,-σὺλ-λά.

Ὅχι παιδάκι, κάλλιο μονάχο νὰ ζῶ στὰ χιόνια καὶ στὸ βορρῆ παρὰ σιμά σου σύντροφο νὰ'χω ἐν ὄσῳ ζήσω μαῦρη σκλαβία.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Διατί κλαίεις Κώστα; ἠρώτα ἡ Μαμά τὸν μικρὸν υἱὸν της, ὁ ὁποῖος ἔκλαιε χωρὶς νὰ τὸν μαλώσῃ κανεὶς.

Καὶ ὁ Μικρὸς Κώστας: — Διὰ νὰ μοῦ δώσῃς μαμά μου γλυκὸ νὰ ἠτυχήσω!

Ἐστᾶλη ὑπὸ «Ἀτρομήτου Ποντικοῦ»

Ἡ μαμά τῆς μικρᾶς Κούλας στέλλει αὐ- τὴν νὰ μετρήσῃ τῆς δρομέας των, διότι νο- μίζει ὅτι ἐχάθη μίᾳ ἐξ αὐτῶν

Καὶ ἡ μικρὰ Κούλα ἐπιστρέφουσα:

— Τῆς ἐμέτρησα μαμά μου, καὶ εἶναι ἡ δώ- δεκα κι ὁ κόκορας ἡ δεκατρεῖς κι ὁ κόκορας.

Ἐστᾶλη ὑπὸ «Δεσμίδος Ἴων».

Ἡ μικρὰ Κατίνα ὁμιλεῖ τόσο πολλά, ὥστε ἀναγκάζει τὴν μαμά της νὰ τῆς εἴπῃ ὅτι πρέπει νὰ ὁμιλῇ ὅσον τὸ δυνατόν Ἀ κ ω ν ι κ ῶ ς.

Καὶ ἡ μικρὰ Κατίνα:

— Μήπως μοῦ ἐπῆρες μαμά μου Δί- σκαλο, διὰ νὰ μάθω αὕτη τὴ γλώσσα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ «Λεοντακκοῦ Λαγωῦ»

— Δὲν ἐντρέπεσαι Γιωργὸ νὰ ἦσαι δεύ- τερος εἰς τὴν τάξιν σου; ἔλεγεν ἡ μήτηρ ες τὸν μικρὸν υἱὸν της.

Καὶ ὁ Γιωργός: Εἶμαι ἐγὼ δευτέρος μαμά, ἀλλὰ δὲν εἶναι κανεὶς πρῶτος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ «Παλιμπαιδὸς γέροντος».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

21 Αίνιγμα

Είμαι νήσος μικροτάτη
καὶ συνάμ' ἀφορωτάτη.
Ἄν θελήσῃς ν' ἀραιρέσῃς
τρία ἀρχικά ψηφία,
νά μ' εὐρῆς θά εἰμπαρέσῃς
μὲ μεγάλη εὐκολία.
Εἶμαι μία τῶν ἡπείρων
ἢ γεννήσασα τὸν Κύρον.

Ἐστάλη ὑπὸ «Αἰάντος Τελαμωνίου»

22 Αίνιγμα

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς,
εἶμαι νήσος καὶ μεγάλη
ἂν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς,
θὰ μ' εὐρῆς στὸ περιγιάλι.

Ἐστά ἡ ὑπὸ Ἀναστασίου Τυπάλδου.

23 Γρῆφος

(M M) δις

Ἐστάλη ὑπὸ Οὐράνιου τόξου.

24 Αίνιγμα

Τὸ πρῶτον μ' εἶναι πρόθεσις
γράμμα τὸ δευτέρον μου,
ἤφαιστιώ' ῃς φίλτατε
νήσος τὸ σύνολόν μ' υ.

Ἐστάλη ὑπὸ «Φεράσπιδος στρατιώτου».

25 Πρόβλημα

Τίς ὁ ἀριθμὸς, ὅστις ἐκμηδανίζεται ἂν, προτιθεμένων εἰς τὰ δεξιά αὐτοῦ τεσσάρων μηδενικῶν, ἐκ τοῦ οὗτου προκύπτοντος νέου ἀριθμοῦ ἀφαιρέθῃ τὸ γινόμενον τοῦ 100 πολυπλασιαζομένου ἐπὶ τὸ πενταπλάσιον τοῦ πεμπτημορίου τοῦ 100 ;

Ἐστάλη ὑπὸ «Ἀγαλάστου Πέτρας».

26 Λογόγριφος

Ἄλλ' αἰετὶ Ἄνδρος ἔρας καὶ νῦν ἔδει ὅστις
«Ἐστάλη ὑπὸ Μπαμ Μπόυμ»

27 Ἀπροσδόκητον

Πῶς δυνάμεθα νὰ βάλωμεν νερὸ εἰς τὸ κόσκινον ;!

Ἐστάλη ὑπὸ Χανίου τῆς Γραβιάς.

28 Τρίγωνον

- 1) Πόλις τῆς Ἰταλίας
- 2) Ζήτησόν με εἰς τὰ ἄσπρα
- 3) Ἐπίγραμμα ἀπαγορευτικόν
- 4) Ἐν τῶν φωνηέντων

Ἐστάλη ὑπὸ «Λουκυγούς».

29 Ἑλλιποσόμφονον

Α. α. α. ε — ο — αι . ι . ο — . ε . ι . ο . ι . ο — . ι . ο . ι — . α — . ο . . ε . ε — ε — . ο — . α . ο .

Ἐστάλη ὑπὸ «Λευκοῦ Κόρακος».

30 Φωνηεντόλιπον

. x . . . — π ρ . τ . ν — x . . . τ — . μ . λ . .

Ἐστάλη ὑπὸ «Μικρῆς Ἀνθοπώλιδος».

Λύσεις ἀσκήσεων β'. τεύχους.

11) Φόρος — ὄρος — ρορός. 12) ψαρά — Ἄραψ — ἄρα — ἀρά. 13) Ἄπορις — Πόρος — ὄρος. 14) 33 ἑτῶν καὶ 4 μηνῶν. 15) οἱ ἀριθμοὶ 142 857 καὶ 285714 εἰσίνε γίνονται 428 571 καὶ 857142.

16) ΕΚΤΩΡ
ΠΑΡΙΣ
ΑΙΤΩΛΟΣ
ΠΡΙΑΜΟΣ
ΑΓΗΣΙΣΤΡΑΤΟΣ.

17) Μὴ ἐπὶ ρώμη κυρωῶ. 18) Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάρισε. 19) Τὰ κατὰ κόποις κτῶνται. καὶ 20) Ἄνευ ἰδρωτός καὶ ἰόνου οὐδέν.

Λύται.

(Ἀθηνῶν) Ἰούλιος Καῖσαρ, Λευκόβαϊξ Κύων, Οὐράνιον τόξον, Φίλιππος Δ. Ρουβενιώτης, Ἀδάμαστος Ἴππος, 19 Μαΐου, Μικρὸς Βισιλιτής. Θεμ. Θρ. Κανάρης, Βάσις ὁ συσφιγκτῆρ, Ἡλνῶδρος Ζήλλα, Ἐξηγητωμένους Λέων, Σρακλιανὸς Καλῶς — ὤριτες, Εὐφώνιος ψάλτης, Αἴκις ὁ Τελαμωνίος, Στυλ. Μ. Καλιαντζάκης, Μίριος, Δ. Κ. Λαμπαδῆριος, Φώκος Κ. Λαμπαδῆριος, Ἀνθούτα Ἀλόη, Ἰσοβόλος ἔχιδνα, Τάξον τοῦ φοίβου, Χρυσόκρωτος ἔλαφος, Ἀτρομητος πολέμιστής, Γεώρ. Π. Σπανόπουλος, Ἀποθηρωθεῖσα Τίγρις, Μικρὸς Ζωγράφος. Γέρον — Ὀλυμπος, Γεωρ. Μαιῆτος, Σμηρῶνδα Μανδραβίλη, Ἡρακλῆς Δέρβος, Γαβριάς, Φέρασπις Στρατιώτης, Ἀβρόν Ἀμαδύρας, Χρυσόπτερος Ἀετός,

Μπιμπίκα Καλογεροπούλου, Δαμάστρια τῶν Τίγρων, Ι. Κ. Ἡλιάδης, Ν. Παζαρχῆς, Ν. Καλογερόπουλος. Ἐλένη Π. Ξανθοῦ Εὐφροσύνη Στριμπάκη, Χάνι Γραβιάς, Α. Εὐστρατίου, 12 Φεβρουαρίου 89, Φωταίνῃ Μαρκοπούλου, Δ. Γ. Καζαζυμάκης καὶ Χοῆστος Διμηνίτης. (Πειραιῶν.) Ἀγγελικὴ Βρατσάνου, Βύλλαλος Χελιδῶν, καὶ Πανηγυρίς. (Ναυπλίου) Λυμπερ. Κωστόπουλος, καὶ Γ. Δράσας. (Λεβαδείας) Ὀλυμπία Μ. Μπουρνάκου. (Ληξουρίου) Ἐλευθέριος Ν. Παπαδάτος, καὶ Γεράσιμος Σ. Μιχάλης. (Πύργου) Γέρον Ἀλφειῶς. (Θήρας) Ι. Παρθενόπουλος. (Σύρου) Παρδαλαῖον πτηνόν. (Σμύρνης) Ν. Νικολαΐδης, Ποιητῆς Ὀμηρος, Φώτιος Α. Ἀμποῦτ, Περρωτός Ἑρμῆς, Τουρκουάτος Τάσος, Π. Ἀνδρειδῆς, Πάνος Ξ. Τριανταφυλλοῦ, καὶ Μάρκος Βέτσαρης.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Ὅχι γλυκὺ Λουκαυγεῦς εἰ λύσεις τοῦ πρώτου φύλλου δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν εἰς τὸν διαγωνισμόν.

Πλὴν λυπούμεθα φίλε Κολοσσὲ τῆς Ρόδου, διότι δὲν δυνάμεθα νὰ δημοσιεύσῃμεν τὸ ἑρῶν ἐκεῖνο αἰνιγμά σου. Εἶνε τόσο μεγάλον! Καὶ τώρα ὅτε παρουσιάσθη ἡ ἀραρυὴ αὐτῆς κάμωνεν γνωστὸν ὅτι αἰνιγμάτα μεγαλείτερα τῶν 8 σειρῶν τριστήλου σχήματος δὲν δημοσιεύομεν.

Μᾶς ἔστειλες Δευκόθριξ κύων τῆς μονοκοδουλῆς, δὲν μᾶς ἔστειλες ὅμως καὶ τὴν λύτην. Διατί ; Μήπως τὰς ἔστειλες διὰ νὰ τὰς λύσωμεν ἡμεῖς ;

Πράγματι, Ἀγαλάστος πέτρα, σωστὸν θρηιστραφεῖον πλησιάζει νὰ γείνη τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» μὲ τὸν Βόαν τὸν συσφιγ κτῆρα καὶ τὴν Ἀποθηρωθεῖσαν Τίγριδα. Καὶ ποῦ νὰ ἤξευρες, ὅτι ἔχομεν ἀκόμη ἕνα Ἐξηγητωμένον λείοντα καὶ μίαν Ἐγιδναν ἰσοβόλον. Μὴ φοβεταί ὅμως διότι ὅλα αὐτὰ τὰ θηρία θὰ τὰ ἐξημερώτῃ, ὡς μᾶς γράφει ἡ Δαμάστρια τῶν τίγρων.

Ἀληθῶς, καλὴ Δρόσος τῆς πρωΐας, δὲν ἔχομεν τόσον μεγάλην πῆραν διὰ νὰ χωρίσῃ ἀποσπάσματα ἐκ τῆς ἁγίας Γραφῆς, τυπωμένα παραμύθια, διηγήματα πεπαλαιωμένα τοῦ Γ. Κ. Γέγγη καὶ τότε ἄλλα παιδιώματα, ἰδίως δὲ τότε νόστιμα (!) παιδικὰ πνεύματα καὶ μακροσκελῆ μεταφραστικὰ παραγεμίσματα δι' ὃν ἐξεγκοῦται ἡ πῆρα, οὕτε τόνον μίτος, διὰ νὰ ἐκχύτομεν αὐτὸ εἰς ἕν βιβλίον . . . τῆς κουκουβάχης !

Φίλε Κωστάκη, ἀνέγνωθι τὸν ἐν τῷ πρώτῳ εὐχεὶ πρόλογον, πρὸς δὲ καὶ τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησίν μας πρὸς τὴν Δρόσον τῆς πρωΐας δὲν θέλομεν νὰ ἐπικαλεσθῶμεν καὶ ὅσας ἐλάβομεν ἀναριθμητοὺς ἐπιστολὰς γονέων, διδασκάλων, διευθυντῶν ἀξιολόγων ἐφημερίδων κλπ. Ἡ γνώμη σου εἶναι ὀρθή, ὅτι εἰς πᾶν καλὸν ἔργον θὰ ὑπάρχη καὶ ἀγενής ἀντίδρασις, ἀλλὰ . . . μὴ μᾶς ἀναγκάζεις νὰ περιαιτολογώσωμεν. Ἐν καιρῷ θὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὄνοματὰ τῶν φίλων συνεργατῶν μας, εἰτινες ἐπὶ μίαν ὥραν ἂν ἐργασθῶσι θὰ μᾶς στείλουν διὰ μίαν ἑκατόνταετηρίδα ὕλην, τοιαύτην, πρὸ τῆς ὁποίας ἡ πῆρα ἀναποδογυρίζεται.

Αὐτὸ εἶναι παλὴν δουλεῖν, φίλε Νούγ' Σοῦ ἐπὶ πρὸς προάξενον πῶς ἡ 31 Ἰανουαρίου ἐξημέρωσε τὴν 7ην Φεβρουαρίου, ἂν ἤξευρες ὅτι ἡ 15η 8)βρίου 1888 ἐξημέρωσε τὴν 15ην Ἰανουαρίου 1889 ! ! καὶ τότε ἄλλα . . . κοιμώμεθα ἐν τῇ δεκαετῇ πῆρα ! Ἐργασάμεθα κάποιος, ὡς μᾶς ἔλεγε καὶ τις συνδρομητής, γὰρ νὰ τὸν ἔσπνῃ στὴν ὥρα του, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν τὸ κατορθώνει πάλιν δὲν ἔσπνῃ, ἐκκοιμηθεῖς βλεπέεις τόσον καιρόν !

Ἰδιαιτέρα.

Εἰς ἕκαστον φύλλον θὰ δημοσιεύομεν τακτικῶς μουσικὰ τεμάχια πρωτότυπα τῶν ἀρίστων κατ' ἡμῖν μουσικοδιδασκάλων.

— Παροικλοῦνται οἱ κ. κ. Συνδρομηταὶ οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν ν' ἀποσταλείων αὐτῇ.

— Ἀντιπρόσωπον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἔχομεν τὸν κ. Ξεν. Ἐλικιώτην.

Τιμὴ φύλλου διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς λεπτὰ 25.